

[J. M. Pedersen.]

kan komme, må vi naturligvis søge at drøfte så sagligt, som det kan blive muligt. Nedsættelse af indkomstskatterne og derved fremme af initiativet er værd at overveje. Nogle vil tale om, at tekstilafgifterne skal afskaffes, og motorfolkene vil med ikke ringe vægt tale om, at motorafgifterne stiger og stiger langt ud over, hvad de i sin tid tilsigtede formål med nogen rimelighed kan betinge, og at nu må vi have en aftrapning. Dette har mit parti tidligere været inde på, og jeg mener stadig væk, at der vil være mulighed for en aftrapning af motorafgifter, benzinafgifter o. s. v. Man skal også tænke på, når talen er om skattelettelser, om der ikke inden for administrationen kan opnås besparelser og derigennem mulighed for skattelettelse.

Mens jeg er ved motorafgifterne, vil jeg således lige nævne vægtafgiften, som giver en ganske betydelig administration både på motorkontorerne og amtstuerne. Da det her kun drejer sig om et beløb på mellem 100 millioner og 140 millioner kr., mener jeg, der måtte være mulighed for, ikke at aftrappe denne afgift, men på én gang helt at afskaffe den og derved hidføre en formindskelse af administrationen af motorafgifterne.

Jeg vil gerne føje til, at netop med hensyn til vægtafgiften er jeg bekendt med, at der i ret stor udstrækning foregår en privat beskatning fra automobilforhandlernes side, idet nogle har en tilbøjelighed til, når der handles med brugte vogne, at indkassere skatten i anden omgang i deres egen lomme, hvilket vistnok ikke kan forbydes, men selvfølgelig ikke er rigtigt. Dette kunne vi komme til livs ved helt at afskaffe vægtafgiften.

Må jeg om disse problemer sige, at mit parti ikke er interesseret i, at der opkræves en eneste krone mere i skat, end de uundgåelige statsudgifter betinger. Vi vil med den største interesse medvirke til at få nedbragt skatterne i det tempo og det omfang, der er en hæderlig mulighed for,

men vi mener på den anden side heller ikke, at man kan unddrage sig enhver form for ansvarsbevidsthed, og vi ønsker ikke at medvirke til igen at bringe Danmark i den situation, som vi stod i i sommeren 1957. Vi ønsker ikke mere at opleve ubehagelige overraskelser i form af udækkede såkaldte finansieringsbehov, fordi man i forholdet udgifter og indtægter lader fem og syv være lige.

Adskillige af de toner, der i dag lyder fra den venstre-konservative opposition om besparelser, ser vi på med sympati og velvilje; vi er glade for, at de to partier på adskillige punkter har taget ved lære af det, retsforbundets talsmænd igennem årene har hævdet. På den anden side ønsker jeg også stærkest muligt at fremhæve, at vi gerne går ind i saglige drøftelser af foreliggende besparelsesmuligheder, når der er en tyk streg under saglige. Man må ikke forvente nogen medvirken fra vor side til taktiske manøvrer, der mere tager hensyn til de to sammensmeltede konservative partiers eventuelle udgangspositioner ved et kommende valg end til landets interesser.

Med disse ord kan jeg tilsige mit partis velvillige medvirken ved behandlingen af finanslovsforslaget i udvalget.

Alfred Jensen: Finansministeren sagde i fremsættelsestalen: „Dog tror jeg, man kan sige, der i år har været tale om en usædvanlig styrkelse af statsbudgettet.“ Der er sikkert ingen, der vil modsige ham, og man kan også sige, at der er tale om en usædvanlig styrkelse, ikke mindst når man ser på de senere års overskud på statsregnskabet. Efter de opgørelser, der foreligger, har statsregnskabernes overskud i de foregående 4 år, når vi begynder med 1955-56, været henholdsvis 729 mill. kr., 642 mill. kr., 569 mill. kr. og 647 mill. kr., så det er i sandhed en usædvanlig styrkelse, når finansministeren nu skønner, at vi nu kommer op på et overskud på 825 mill. kr.

Vi kommunister skulle såmænd ikke sige så meget dertil, hvis det var de rige, dem med